

Arrest

nr. 246 582 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2018 tot weigering van verblijf (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 september 2020.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het

beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2018 tot weigering van verblijf (bijlage 14).

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10, § 5 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 26, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Verzoekster betoogt dat de inkomsten uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) die de persoon die zij wenst te vervoegen geniet niet vallen onder de in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen die niet in aanmerking kunnen worden genomen. Zij stelt dat het geen sociale bijstand of geen (financiële) maatschappelijke dienstverlening betreft, maar een loon uit een publieke tewerkstelling dat niet lager is dan het minimumloon dat vereist is.

De Raad merkt in eerste instantie op dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de vreemdeling die verzoekster wenst te vervoegen niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen omdat deze referentiepersoon is tewerkgesteld door het OCMW in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Verweerder stelt dat de duur van deze tewerkstelling beperkt is tot de periode die nodig is om opnieuw een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62, § 2 of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad stelt tevens vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, verweerder in de bestreden beslissing niet heeft gesteld dat de inkomsten uit de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet worden beschouwd als een vorm van sociale bijstand of niet toereikend zou zijn. Verweerder heeft erop gewezen dat er slechts een tijdelijke tewerkstelling werd aangetoond en derhalve niet is voldaan aan de bepalingen van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling verwijst naar artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt geduïd dat de bestaansmiddelen van de persoon die wordt vervoegd stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn, en voorziet onder meer dat verweerder bij de beoordeling van de inkomsten van de referentiepersoon ook effectief rekening dient te houden met hun aard en regelmatigheid. Aangezien wordt uitgegaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing kan op basis van verzoeksters betoog niet worden geconcludeerd dat verweerder artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, artikel 26, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden.

Daarnaast wijst de Raad er ten overvloede op dat verzoeksters standpunt als zouden inkomsten die worden verkregen ingevolge een tewerkstelling in het raam van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet als een vorm van sociale bijstand kunnen worden beschouwd geen steun vindt in de vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 11 december 2019, nr. 246 365; RvS 3 april 2020, nr. 247 369) en dus hoe dan ook niet toelaat te oordelen dat verweerder artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, artikel 26, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 september 2020 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. De verzoekende partij geeft aan niet akkoord te gaan met het in de beschikking van 24 september 2020 opgenomen standpunt en verwijst naar de door haar in het verzoekschrift opgenomen uiteenzetting en de daar geciteerde rechtspraak.

Door louter aan te geven dat zij niet akkoord gaat met de inhoud van de beschikking van 24 september 2020 en door haar, in het verzoekschrift opgenomen, argumentatie te hernemen brengt zij evenwel geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 24 september 2020 werd aangegeven.

In de mate dat het verder de bedoeling is van de verzoekende partij om ter terechtzitting een nieuw middel te ontwikkelen of een nieuwe invulling te geven aan het aangevoerde middel – zij betoogt immers dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat er slechts sprake is van een tijdelijke tewerkstelling – kan het volstaan te duiden dat het verzoek tot horen niet kan worden aangewend om een middel dat niet van openbare orde is en waarvan niet blijkt dat het niet kon worden aangevoerd in het inleidende verzoekschrift alsnog aan te brengen.

Er is geen reden om af te wijken van wat reeds in de beschikking van 24 september 2020 werd gesteld.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK